

สี่สัปดาห์วรรณกรรม

เชิญอ่านกวีนิพนธ์

ดวงมน จิตรจำนงค์¹

กวีนิพนธ์เป็นประเภทหนึ่งของวรรณกรรมที่ต้องอ่านอย่างเพ่งพิศ ยิ่งแต่งด้วยคำประพันธ์ที่มีฉันทลักษณ์ด้วยแล้ว ผู้ไม่คุ้นชินก็มักจะรู้สึกว่ายาก อ่านแล้วก็ไม่อยากจะอ่าน

เราคงจะแปรโอกาสจากวิกฤตได้ ถ้าไม่ละความเพียร ความไม่คุ้นชินน่าจะเป็นแรงดึงดูดได้ ใครเล่าจะอยากพิศไพบุหน้าของผู้มีความงามอย่างดาษดั้น เสน่ห์ของความประณีตน่าจะเป็นพลังของศิลปะทุกประเภทแม้ในยุคแห่งความเร่งร้อน

ขอเสนอบทกวีนิพนธ์ของอุชเชนี (ประคิด ชุมสาย ณ อยุธยา) ซึ่งแต่งไว้เกินกว่า 5 ทศวรรษแล้ว น่าฟังที่คนรุ่นใหม่ในระดับ “วัยทีน” สามารถ

เข้าถึงความหมายของบทประพันธ์ตามสายตาและอารมณ์ของตนเอง นี่อาจจะยืนยันได้ว่าประสบการณ์ร่วมของมนุษย์ไม่มีเส้นคั่นของยุคสมัย และวิถีชีวิตที่แตกต่างก็ไม่อาจจะตัดสายสัมพันธ์ทางใจของคนเราได้

เชิญอ่านบทกวีนิพนธ์และบทวิเคราะห์ของนางสาวฟารา แน็ง ซึ่งปัจจุบันเป็นนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 และนายอิสมาแอ มามะ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ปีที่ 3 เขียนประกอบการศึกษาวิชา 411-205 สุนทรียภาพในบทประพันธ์ไทย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ได้แล้วค่ะ

¹ รองศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาไทย แผนกวิชาภาษาและวรรณคดี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

โตไค้งสะพาน

อุชเชนี นิด นรารักษ์²

ดวงใจ
ดูจันทร์รูปเคียวเกี่ยวฟ้า
เรามีแต่ไค้งสะพาน
แต่เช้าถึงค่ำลำเค็ญ
ละเมอว่านั่นสายรุ้ง
โยงสุขสู่กันนั้นปลาย
เพียงไค้งสะพานอันเดิม
แต่คนยากเข็ญเช่นเรา
ถูกเขาขับไล่ไล่ส่ง
เราชื่อเราโรงทรมเชย
พราวเดือนเลื่อนลับอับแฝง
ความหวังแม้อลาดพลาดได้
ด้วยใจแนบเรียงเคียงสนิท
หยัดอยู่สู่โลกพาลา

หยุดให้เสียที่เกิดหนา
โลมหล้าด้วยแสงเงินเย็น
ต่างบ้านคุ้มหัวไม่เห็น
หลบเร้นฝนราวหนวากาย
ผุดพุงรุ่งเร้าเฝ้าหมาย
ผันร้ายรุ่งเพื่อเหลือเงา
ช่วยเสริมความหวังช่างเวลา
มีมากมิเบาเจ้าเอย
คงแต่ใจตรงเปิดเผย
แต่มีหรือเคยคิดใคร
หึ่งห้อยยังแจ่มแสงใส
อาจพินคืนใหม่หนาวนา
มิ่งมิตรจงพึงอกข้า
จนกว่าอรุณรุ่งราง

² อุชเชนี นิด นรารักษ์, 2516. ขอบฟ้าขลิบทอง. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ดวงกมล.

โตโคงสะพาน

พาร่า เน้ง³

อุชเชนี เริ่มต้นบทประพันธ์โดยสมมุติว่ามีบุคคลหนึ่งเป็นผู้พูดกับอีกคนหนึ่ง เขากล่าวว่า “ดวงใจ” แทนคนที่เขารักหรือคนที่หวังโย เขาบอกว่า “หยุดให้เสียทีเถิดหนา” ขอให้คนนั้นหยุดร้องให้ได้แล้ว หันไปดูจันทร์รูปเกี้ยว คือ จันทร์ข้างแรมหรือจันทร์เสี้ยว “เกี้ยว” เป็นอุปกรรมที่ใช้เกี้ยวข้าว ผู้ประพันธ์ใช้เกี้ยวมาเปรียบกับจันทร์ที่มีลักษณะเหมือนเกี้ยว “จันทร์นั้นกำลังโลมหล้าด้วยแสงเงินเย็น” แต่ยังไม่ให้ความสว่างอยู่แม้ว่าจะส่องจากจันทร์เสี้ยวก็ตาม

ผู้ประพันธ์เริ่มต้นวรรคที่ 2 ด้วยการใช้คำว่า “เรา” แทนคนที่เล่าถึงสภาพความเป็นอยู่ของตัวเองว่ามีแต่โคงสะพานไว้อาศัย “โคงสะพาน” ในที่นี้เปรียบเสมือนหลังคาบ้านที่คอยคุ้มหัว โคงสะพานเหมือนกับที่อยู่อาศัยของตน แม้ว่าจะลำบากก็ยังเป็นที่หลบร้อนหลบหนาวชั่วคราวได้ บางครั้งก็ละเมอเพื่อว่าสะพานนั้นเปรียบเหมือนสายรุ้งที่ทอดอยู่บนท้องฟ้าและหมายที่จะไต่ตามไปเพื่อความสุขในชีวิตบั้นปลาย แต่ฝันนั้นก็ได้เลื่อนหายไป เหลือไว้เพียงเงา “เพียงโคงสะพานอันเดิม” ที่กล่าวว่าเพียงโคงสะพานอันเดิมเพื่อนั้นให้เห็นถึงสะพานที่มีอยู่ในความเป็นจริง สามารถเชื่อมโยงกับบรรทัดที่ 3 ของบทประพันธ์ที่ว่า “ช่วยเสริมความหวังช่วงเวลา” ช่วยเสริมความหวังที่ดูเหมือนเป็นความหวังที่ดูโง่เขลาของการที่มองเห็นสะพานเป็นสายรุ้ง “แต่คนยากเข็ญเช่นเรา” คนอย่างเรายังมีอีกมาก

“ถูกจับไล่ไสส่ง” คงมีแต่ใจตรงที่กระทำได้อย่างเปิดเผย เรานั้นชื่อและโง่ คำว่าเราโง่แสดงว่าคนที่ถูกไล่นั้นอาจจะเป็นคนที่ไม่มีความดีเหลือไม่ทันคน แต่คนเหล่านี้ไม่เคยที่จะคิดโกงใคร ถึงขมขื่นก็ยังภูมิใจ “พราวเดือนเลื่อนลับอัปแฝง” ในคืนที่ไม่มีเดือนและดาวมีแต่ก้อนเมฆที่บดบัง ดวงดาวที่เคยสว่างนั้นก็กลับมืดลง ความมืดที่ได้เกิดขึ้นก็ยังมีแสงน้อยๆ ของหิ่งห้อยที่ยังแจ่มแสงสดใสอยู่ “หิ่งห้อย” เป็นสัตว์ที่มีแสงอยู่ในตัว ดังนั้นผู้ประพันธ์จึงใช้หิ่งห้อยเป็นสัญลักษณ์ของความหวัง แม้จะมีแสงสว่างน้อยนิดถึงน้อยก็ยังดีที่มีอยู่ บางครั้งความหวังของคนเราแม้ว่าจะพลาดหรือพลาดไป ก็อาจฝันคืนใหม่ได้ “ด้วยใจแนบเรียงเคียงสนิท” ผู้ประพันธ์ใช้คำว่า “ใจ” แทนคนที่อยู่ใกล้ผู้พูด เมื่อนำใจมาเรียงเคียงกันก็ทำให้เกิดความหวังขึ้นได้ “มีงมิตจริงพิงอกข้า” ประโยคนี้ผู้พูดได้บอกกับเพื่อนให้พิงอกตัวเอง คำว่าพิงอกข้าหมายความว่า ยืนหยัดด้วยกันไม่ทิ้งกัน สื่อถึงการให้เพื่อนเข้ามาเพื่อเขาจะได้ปลอดภัยให้คลายทุกข์ จะได้ “หยุดอยู่สู่โลกพาลา” การที่อยู่บนโลกที่มีความไม่สงบนั้นคนที่ต้องการอยู่ต้องต่อสู้และอดทนเพื่อที่จะได้มาซึ่งความอยู่รอดปลอดภัย จนกว่าจะถึงวันใหม่ที่ดีกว่า ดังที่ใช้คำว่า อรุณรุ่งราง หมายถึง เช้าของวันใหม่เป็นสัญลักษณ์ของการฟันฝ่าปัญหาไปสู่ความสุข

บทประพันธ์นี้ได้สื่อให้เห็นถึงการดำรงชีวิตของคนจนที่ใช้ชีวิตในสังคมเมือง เห็นได้จากคำว่า

³ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เขียนประกอบการศึกษาวิชา 411-205 ศูนย์วิทยภาพในบทประพันธ์ไทย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550

โค้งสะพาน ปกติแล้วมีคนที่ร่อนเร่พเนจรไม่มีถิ่นที่อยู่เป็นหลักเป็นแหล่งได้อาศัยอยู่ ดังนั้น โค้งสะพานจึงเป็นที่อยู่ที่คนยากจนอาศัยกันในเมืองใหญ่ อย่างเช่นกรุงเทพฯ เราจะเห็นว่ามีผู้คนนอนกันอยู่ใต้สะพานโค้งสะพานนั้น เห็นได้ว่าการต่อสู้กับอุปสรรคของชีวิตที่ไม่มีกำบังให้ร่างกาย มีแต่ความหวัง แต่ความหวังที่มีอยู่นั้นสามารถจุดประกายให้คนลุกขึ้นต่อสู้กับอุปสรรค อุปสรรคในที่นี้หมายถึงคนที่ถูกละทิ้งและพยายามขับไล่คนจนให้ออกไป

จากถิ่นที่อยู่ ถึงแม้คนเหล่านี้ไม่เคยที่จะทำร้ายใครเลยหรือเพียงแค่นอนมีฐานะต่ำกว่า การศึกษาต่ำกว่าก็เชื่อว่าคุณค่าของความเป็นมนุษย์ของคนได้ลดน้อยลงไป คนที่ไม่มีที่ไปสักวันก็คงต้องมีอย่างที่เราหวังไว้ หิ่งห้อยเปรียบเสมือนความหวังที่น้อยนิดแต่ยังคงส่องสว่างในวันที่ฟ้าไร้ซึ่งดวงจันทร์และดวงดาว ดังนั้น คนเราแม้จะล้มบ้างแต่เราก็ลุกขึ้นมาใหม่ได้เพียงแค่ว่าเรามีความหวังแค่นั้นก็เพียงพอ ความหวังทำให้เราสามารถฝ่าอุปสรรคไปได้

วิเคราะห์เรื่อง “ไต้โคงสะพาน”

อิสมาแอ มามะ⁴

อุชเชนี คือ เจ้าของงานประพันธ์กวีนิพนธ์ “ไต้โคงสะพาน” ซึ่งมีมุมมองที่บุคคลทั่วไปอาจมองข้ามไป แต่ภาพของผู้คนที่อาศัยใต้สะพานเป็นแหล่งหลักพักพิง เป็นใครมิได้นอกจากคนจนที่ไร้บ้าน เป็นที่ลงหลักปักฐาน สำหรับอุชเชนี เป็นภาพที่มีความหมายดังที่ผู้แต่งถ่ายทอดความรู้สึกส่วนลึกที่คนไร้บ้านต้องการให้สังคมรับรู้ถึงความเป็นจริงของวิถีชีวิตที่สังคมเมินหน้าและไม่ยอมรับ แต่บุคคลดังกล่าวได้ตั้งความหวังกับตัวเองเพื่อต่อสู้กับความเลวร้ายที่มาจากสิ่งแวดล้อมนั่นเอง เรามาดูว่าอุชเชนีจะให้มุมมองมุมไหนอย่างไร

บาทแรกของบทกวีบทนี้ขึ้นต้นด้วยสองพยางค์สำหรับวรรคแรกคือ “ดวงใจ” เสมือนเป็นการเกริ่นนำเรื่องและจับภาพไปที่แหล่งกำเนิดความรู้สึกที่ทุกคนรับรู้ได้ ถ้าพูดถึง “ดวงใจ” อาจนิยามว่าเป็นที่รวมความรู้สึกต่อสิ่งเร้าต่างๆ และอาจแฝงความหมายที่ว่าด้วยสิ่งมีชีวิตที่บอบบางควรแก่การทะนุถนอมเอาไว้ วรรคต่อมา “หยุดให้เสียทีเถิดหนา” น้ำเสียงและท่าที่เป็นไปในทิศทางเชิงปลอบประโลม เพื่อเป็นการยับยั้งการร้องไห้ ซึ่งอาจเป็นสัญลักษณ์แห่งความทุกข์ ความเศร้าเสียใจ

“ดูจันทร์รูปเคียวเกี่ยวฟ้า” เป็นการใช้นุคคลวัต คำว่า “เกี่ยว” เป็นภาพแสดงความเคลื่อนไหวที่กระทำต่อท้องฟ้าในเชิงของการพัวพันอิงอาศัยกัน โดยเนื้อหาและน้ำเสียงเป็นการชมแสงจันทร์ที่พอมีความเกื้อกูลแสงให้กับโลก และใน

ขณะเดียวกันก็ได้รับความเกื้อกูลจากท้องฟ้าที่ตนอาศัย เมื่อโยงมาที่ตัวละครกำลังชมจันทร์ด้วยความสำนึกในคุณค่าธรรมชาติ ซึ่งทำหน้าที่ของตน “โถมหล้าด้วยแสงเงินเย็น”

ในบทที่ 2 บาทแรกกวีได้โยงภาพของการมองธรรมชาติที่มีการอิงอาศัยกัน มาเปรียบเทียบกับตนในแง่ของการเป็นอยู่ในสังคม “เรามีแต่ไต้โคงสะพาน” เป็นที่น่าสังเกตว่าในวรรคนี้ มีคำว่า “แต่” เป็นการชี้สภาพความเป็นอยู่ที่บ่งบอกว่าไม่มีสิ่งใดที่สามารถพักอาศัยได้อีกนอกจากสะพานแห่งนี้ สำหรับเป็นที่หลบนอนและเป็นที่อาศัยด้วยความยากลำบาก สภาพความเป็นอยู่ที่จะหาความสุขนั้นไม่มีจึงต้อง “หลบเร้นฝนร้าวหนาวกาย” จุดเด่นในวรรคจะมีสัมผัสพยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย ดังนี้ ตามลำดับ เร้นกับร้าว และร้าวกับหนาว การใช้เสียงทำให้สัมผัสได้ถึงความรุนแรงที่มาจากความเจ็บปวด จาก “ฝนร้าว” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความเจ็บปวดจากความหมิ่นเหมินของสังคม ถ้าเราดูตามลักษณะของฝนทุกคนอาจคิดว่ามันสดชื่นเมื่อเราได้สัมผัส แต่ความหนาวเย็นของมันก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานเมื่อตากฝนนานๆ และอาจจะหนาวแม้จะไม่อยู่ท่ามกลางน้ำฝนก็ตาม ความทรมานจากทัศนคติของชนชั้นผู้ไม่มีอันจะกินมันหนาวเกินจะหลบได้ จะเห็นได้ว่าสะพานต้องมีความอบอุ่นพอที่จะยับยั้งความหนาวเหน็บจากฝนร้าวได้

⁴ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เขียนประกอบการศึกษาวิชา 411-205 ศูนย์ภาพโนบelpระพันธ์ไทย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550

“ละเมอว่านั่นสายรุ้ง” และ “ผุดพุ่งรุ่งเร้า ฝ่าหมาย” ในบทที่ 3 บทที่ 1 เราจะมาดูในวรรคแรก คือ ความฝันของผู้คนไร้บ้านที่มีความหวังที่จะผลักดันตัวเองให้เท่าเทียมคนอื่น แต่ภาพที่เห็นคือความฝันที่ยังไม่แน่นอนว่าจะเกิดขึ้นได้หรือไม่ โดยใช้คำว่า “ละเมอ” บ่งบอกว่ายังไม่เห็นภาพแห่งความเป็นจริง แต่เป็นเพราะความต้องการที่จะเป็นเกินที่จะกักเก็บไว้ “สายรุ้ง” เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความฝันที่สดใสสวยงามมีสีสัน จริงอย่างนั้นแลความฝันที่ทุกคนวาดฝันย่อมสวยงามกว่าความจริงเสมอ หากแม้ความจริงไม่สามารถทำได้ก็ตาม แต่บุคคลที่ไร้บ้านก็ฝ่าหมายปองที่จะรอความหวัง 4 พยางค์แรก นั้น คือ ผุด, พุ่ง, รุ่ง และเร้า เป็นความเคลื่อนไหวที่ชี้ถึงความรวดเร็วทั้งสิ้น ทำให้ได้เห็นถึงความตั้งใจที่จะไปตามความฝันอันสวยงาม ถึงแม้มันจะอยู่ในความฝัน ด้วยความกระหายแม้เป็นความฝันก็สุขใจ ดังนั้นหากเกิดกับคนก็จะไม่ยอมให้อากาศพลาดไปเป็นอันขาด

“เพียงโค้งสะพานอันเดิม” กวีได้ย้อนภาพกลับมาที่สะพานอีกครั้ง แต่เป็นอีกมุมของสะพานแห่งเดิม “ช่วยเสริมความหวังช่างเขลา” ทำให้เห็นความขัดแย้งกันกับเนื้อหาที่เกี่ยวกับสะพานก่อนหน้านี้ ซึ่งจะเห็นได้ว่า “ความหวัง” ตอนหลังเสมือนเป็นการเยาะเย้ยตัวเองที่มัวแต่ฝันอยู่ที่สะพานซึ่งมันเป็นไปได้ จึงรู้สึกว่ามี “ความเขลา” ตามหลังคำว่า “ความหวัง” วรรคนี้เราจะเห็นว่าถึงแม้เขาจะฝันละเมอแต่ก็รู้ตัวว่าฝันเป็นไปได้

อย่างไรก็ตาม เขาได้กล่าวว่า “แต่คนยาก เชิญเช่นเรา มีมากมีเบาเจ้าเอ๋ย” เป็นการบอกให้ทราบจำนวนของผู้คนที่มิสภาพของผู้คนไร้บ้านนั้น มิใช่อยู่เพียงใต้สะพาน แต่ยังมีอีกมากมายที่ตกอยู่ในสภาพของผู้ไร้บ้าน ถือเป็นจิตวิทยาในการปลอบใจตัวเองในการดำรงอยู่ในโลกของผู้ไร้บ้าน แต่ในแง่ของสังคมได้เห็นถึงความดูแลจากผู้เกี่ยวข้องยังไม่

ทั่วถึงจนเกิดปัญหานี้ขึ้น

บทที่ 5 ผมคิดว่าเป็นหัวใจสำคัญที่กวีพยายามฝากข้อคิดอย่างตรงไปตรงมา “ถูกเขาขับไล่ไล่อส่ง คงแต่ใจตรงเปิดเผย” เป็นการบอกถึงคุณค่าของคนจนที่หลายคนไม่สามารถมองเห็นถึงความจริงใจจริงใจ โดยไม่เคยสร้างภาพมาหลอกลวงบุคคลเหล่านั้นไม่เคยคิดใครและเปิดเผยออกด้วยความจริงใจ ซึ่งผมคิดว่า สังคมปัจจุบันไม่เห็นคุณค่าของจิตใจดีงามที่ซ่อนอยู่ในตัวเองของผู้ต่ำต้อย แต่กลับกัน มองวัตถุที่ว่าสวยคือของที่ดีงามสำหรับตัวเอง จึงละเลยสิ่งที่มีค่าอันแท้จริงไป ฉะนั้น การมองคนสำคัญมากมิใช่แค่ฐานะและคนจนหาใช่ผู้ทำให้สังคมน่าเหม็นดังรูปลักษณ์ที่โทรมสกปรกไม่

“พราวเดือนเลื่อนลับอัปแฝง” วรรคนี้ได้มีการเปรียบเทียบสองสิ่งที่ใช้ในการทดแทน คือ แสงจันทร์กับแสงหิ่งห้อย ในวรรคถัดมาคือ “หิ่งห้อยยังแจ่มแสงใส” ดวงจันทร์ ให้แสงที่สามารถแผ่ไปทุกหล้าแหล่งแต่หิ่งห้อยมีแสงพอสว่างตัว ในที่นี้เป็นความเปรียบ ที่บ่งถึงความเป็นไปได้ของความฝันถึงแม้ความฝันมันไกลจากความจริง แต่ก็ยังมีความหวังที่จะฝันแม้เป็นเพียงฝันเล็กน้อยแต่จะขอฝันต่อไป และหากแม้จะพลาดไปแต่ก็จะรอคอยเพื่อวันที่เต็มไปด้วยแสงสว่างจากดวงจันทร์วันเต็มดวงจะมาถึง หากเราดีความก็คือความสว่างแห่งหนทางที่จะนำสู่ความเป็นจริงที่รอคอยความสว่างเป็นตัวแทนแห่งความสำเร็จของความพยายามในการตั้งความหวังของผู้ไร้บ้านเหล่านั้น

“มิ่งมิตรจงพึงอกข้า” เป็นการแสดงน้ำใจที่ยิ่งใหญ่สำหรับผู้ไร้ที่อาศัยคนไร้บ้านบอกคู่ชีวิตของเขาว่า แสดงความเป็นมิตรแท้ ถึงแม้ตัวเองเอาตัวไม่รอดแต่สามารถมอบความมั่นใจแก่ผู้เป็นดวงใจของตนในการใช้ชีวิตอย่างไม่เดียวดาย ความไม่เดียวดายคือพลังที่ใช้ในการต่อสู้ชีวิตเพื่อให้ชีวิตดีขึ้นกว่าเดิม

วรรณคดีและวรรณคดีก่อนๆ มา ทำให้ได้รู้ถึงอุดมการณ์ว่าคนเหล่านี้มีความพยายามที่จะไม่ยอมแพ้ มิใช่ยอมรับสภาพของความโหดร้ายที่ตัวเองเผชิญแม้ชีวิตจะตกต่ำจะเห็นได้จาก 2 บทสุดท้าย ในบทสุดท้ายคือ “หยัดอยู่สู่โลกพาลา จนกว่าอรุณรุ่งราง”

อุชเชนี เป็นกวีที่ผมคิดว่าดาที่สามของกวีผู้นี้ช่างซัดแจ่มแอร่มใสที่สามารถส่องภาพสังคมที่ต้อยต่ำซึ่งถ่ายทอดสัจธรรมของมนุษย์ที่มีความแตกต่างกันแต่ความแตกต่างสามารถเป็นการดักเตือนบอกกล่าวให้มนุษย์สำนึกในความเป็นมนุษย์การใช้สังคมเพื่อสะท้อนสังคมเป็นกลวิธีที่นำมาสอนผู้อ่านทำให้เราได้เห็นจุดบอดของสังคมที่ยังมีช่องว่างอยู่

และหากมองด้านคุณค่าของความเป็นคน ผมคิดว่าชนชั้นของคนเสมือนเป็นมาตรวัดอย่างฉาบฉวยบางที่เรามองตามที่ฝั่งเพชรอยู่ข้างในดวงสรูปว่าไม่ดีและหากมองมูลที่ปกคลุมด้วยดอกไม้ อาจมองว่าสวยงามน่าดู แก่นของเรื่องคือ “สะพาน” เป็นที่อาศัยของผู้คนไร้บ้าน เป็นสะพานที่มีความหมายมากกว่าสะพานธรรมดาแต่สะพานของอุชเชนีคือสะพานที่คนพยายามจะใช้ข้ามความอับจนไปสู่ความฝันที่วาดไว้ให้เป็นจริง ความเคลื่อนไหวของพวกเขาเหล่านั้น คือ สะพานชีวิตที่ต้องข้ามไปเพื่อพบสิ่งดีๆ ถ้าชีวิตยังมีความหวังที่จะสู้มัน แล้วเราเคยข้ามสะพานแห่งความฝันบ้างไหมคิดจะข้ามไปหรือไม่ถ้าที่คิดข้ามเลย

